

РЕШЕНИЕ

№ 8279

гр. София, 02.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **12935** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. Т. Д. против Заповед 3286з-4513/05.11.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР.

Изложени са съображения, че и двете полицейски регистрации, за които е постановен отказ, са извършени за престъпления, за които жалбоподателят се е признал за виновен и наказателните производства са приключили със сключване на споразумения с Прокуратурата през 2011 г. и 2012 г., като той е изтърпял и двете си наказания. Твърди, че е реабилитиран, нямал висящи досъдебни производства, имал семейство и две деца, бил собственик на фирма, която се занимавала с търговия и осигурявала прехраната на служителите ѝ. Съхранявали се данни повече от 15 години, което било непропорционално на преследваната цел. В заповедта било изложени бланкетни мотиви относно това, че личността на Д. е рискова за обществото и че продължаването на обработването на данните щяло да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т. 1 – т. 3, т. 6 и т. 9 ЗМВР. Позовава се на практика на СЕС. Иска се отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне.

Жалбоподателят Г. Т. Д., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Моли да бъде отменена заповедта, като счита за неоснователен отказа за деяния отпреди повече от петнадесет години, акцентира, че жалбоподателят бил реабилитиран, занимавал се със собствен бизнес, имал две малки деца, а и не ставало ясно от мотивите в акта какъв срок административният орган счита за разумен за съхраняване на данните, за които е

поискано заличаване. Твърди се, че въпросните данни можело да бъдат съхранявани до живот, което не отговаряло на целта на закона. Не претендира разноси.

Ответникът - директор на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки са изложени съображения за неоснователност и недоказаност на жалбата. Счита се, че оспорената заповед е мотивирана и обоснована като издадена от компетентен орган, при спазване на материалния закон и процесуалните правила. Органът взел предвид ЗМВР, Директива /ЕС/ 2026/680 и решение на СЕС по дело № С-118/2022 г. Претендирано е присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В Главна дирекция „Национална полиция“ чрез СДВР е постъпило заявление вх. № 227000-10312/03.06.2025 г., подадено от Г. Т. Д. с искане за заличаване на три полицейски регистрации, както следва:

- по ДП № 2404/2014 г. на 04 РУ - СДВР /предмет на разглеждане по друга заповед - Заповед 3286з-4514/05.11.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, съгласно която се сменя от всички информационни фондове на МВР полицейската регистрация, извършена по отношение на заявителя, вкл. карта за полицейска регистрация, снимки, ДФ/;

- по ДП № 15035/2011 г. на 05 РУ - СДВР;

- по ДП № 1876/2011 г. на 08 РУ - СДВР.

Със Заповед 3286з-4513/05.11.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР е прието следното:

1. по отношение на полицейската регистрация с рег. № 23677 от 26.02.2011 г. по описана 05 РУ – СДВР, извършена на Г. Т. Д. за деяние по чл. 244, ал. 1 от НК, по ДП № 15035/2011 г. на 05 РУ – СДВР:

Образувана е прокурорска преписка № 2475/2011 г., на Софийска градска прокуратура, като на 20.04.2011 г. в Софийски градски съд /СГС/ е внесен за разглеждане обвинителен акт срещу Г. Т. Д. за престъпление по чл. 244, ал. 1, пр. 3 от НК във връзка с чл. 243, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 26 ал. 1 от НК и е образувано НОХД № 1793/2011 г. по описа на СГС.

С протоколно определение № 193 от 25.11.2011 г., постановено по НОХД № 1793/2011 г., СГС е одобрил споразумение, с което страните по делото постигат съгласие, като подсъдимият Д. се е признал за виновен в това, че на 25.02.2011 г. в [населено място], при условията на продължавано престъпление, е извършил следното:

- в 22:52 ч. в [населено място], [улица], в бензиностанция „Е. България“ си служил с подправен платежен инструмент - 1 брой дебитна карта „Виза Е.“ № 4143-8710-0884-4585, издадена от „Райфайзен Банк“ АД, като знаел, че е подправен;

- в 22:53 ч. в [населено място], [улица], в бензиностанция „Е. България“ си служил с подправен платежен инструмент - 1 брой дебитна карта „Виза Е.“ № 4138-8900-1007-6603, издадена от „МКБ Юнионбанк“ АД, като знаел, че е подправен.

За престъпление по чл. 244, ал. 1, пр. 3 от НК във връзка с чл. 243, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК съдът е наложил на Г. Т. Д. наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието е отложено за изпитателен срок от 4 /четири/ години. На основание чл. 67, ал. 3 от НК през изпитателния срок на Д. е постановена пробационна мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК, а именно „задължителна регистрация по настоящ адрес“ - два пъти седмично за срок от 2 / две/

години. На основание чл. 25, ал. 1 във връзка с чл. 23, ал. 1 от НК СГС е наложил на Г. Т. Д. едно общо най-тежко наказание от наказанието, определено със споразумението по НОХД № 1793/2011 г. по описа на СГС, и наказанието, наложено на Д. с определение, с което е одобрено споразумение по НОХД № 591/2011 г. на Софийски окръжен съд /СОС/, а именно наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година. На основание чл. 25, ал. 4 от НК във връзка с чл. 66 от НК изпълнението на определеното общо наказание е отложено в изпитателен срок от 4 /четири/ години. На основание чл. 25, ал. 4 във връзка с чл. 67, ал. 3 от НК през изпитателния срок на Д. е постановена пробационна мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК, а именно „задължителна регистрация по настоящ адрес“ - два пъти седмично за срок от 2 /две/ години. На основание чл. 59, ал. 1, т. 1, пр. 1 от НК при изпълнение на определеното общо наказание съдът е постановил приспадане на времето, през което спрямо Д. е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ по НОХД № 591/2011 г. на СОС, считано от 21.08.2010 г. до 04.01.2011 г.

2. по отношение на полицейската регистрация с рег. № 3693 от 30.11.2011 г. по описа на 08 РУ – СДВР, извършена на Г. Т. Д. за деяние по чл. 354а от НК, по ДП № 1876/2011 г. на 08 РУ – СДВР: Образувана е прокурорска преписка № 11505/2011 г., ПД № 35/2012 г. на СГП. В СГС е внесен за разглеждане обвинителен акт срещу Г. Т. Д., за престъпление по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, пр. 2 във връзка с ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК, като е образувано НОХД № 472/2012 г. по описа на СГС. С протоколно определение № 42 от 16.03.2012 г., постановено по НОХД № 472/2012 г., СГС е одобрил споразумение, с което страните по делото са постигнали съгласие, като подсъдимият Д. се е признал за виновен в това, че на 29.11.2011 г. около 12:55 ч. в [населено място], на публично място в[жк]пред [жилищен адрес] у себе си /в пакет, увит около кръста/ без надлежно разрешително държал с цел разпространение високорисково наркотично вещество, а именно: - 1 брой полиетиленов плик, съдържащ увита с фолио и тиксо растителна маса - коноп /марихуана/ с нето тегло 197,32 гр., с процентно съдържание на активно действащия компонент тетрахидроканабинол 3,1%, на стойност 1183,92 лв. - престъпление по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, пр. 2 във връзка с ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК. За вида и размера на наказанието страните по делото са се съгласили на основание чл. 354а, ал. 2, изр. 2, пр. 2 във връзка с ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК на Г. Т. Д. да му бъде наложено наказание от една година и три месеца „лишаване от свобода“, което съобразно чл. 61, т. 2 във връзка с чл. 60, ал. 1 от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален „строг“ режим в затворническо общежитие от закрит тип. От срока за изтърпяване на ефективното наказание „лишаване от свобода“ от Д. съгласно чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК е приспаданото времето от 03.12.2011 г. до датата на постановяване на окончателното съдебно определение по чл. 382, ал. 7 от НПК /за одобряване на споразумението/, през което подсъдимият е бил задържан под стража, като мярка за неотклонение по ДП № 1876/2011 г. по описа на 08 РУ – СДВР. СГС на основание чл. 55, ал. 3 от НК не е наложил на Д. по-лекото, кумулативно предвидено с чл. 354а, ал. 2, изр. 2 от НК, наказание „глоба“ от 20 000 лв. до 100 000 лв. На основание чл. 383, ал. 2 от НПК във връзка с чл. 68, ал. 1 от НК страните са се съгласили да се постанови и отделно определение, по силата на което Д. да изтърпи наказанието „лишаване от свобода“ за срок от една година по НОХД № 591/11 г. по описа на СОС, решено окончателно на 11.11.2011 г., чието изпълнение е било отложено по реда на чл. 66 от НК за изпитателен срок от 4 /четири/ години. При изпълнение на наложеното наказание „лишаване от свобода“ по НОХД № 591/2011 г. по описа на СОС от едногодишния му срок на изтърпяване е приспаданото времето, през което Д. е бил задържан под стража по това наказателно производство, считано от 21.08.2010 г. до 04.01.2011 г.

Като мотиви за издаването на заповедта е посочено и, че Д. се е признал за виновен и е сключил споразумение с протоколно определение от 11.11.2011 г., постановено по НОХД № 591/2011 г. на

СОС за това, че от началото на 2008 г. до 21.08.2010 г. в [населено място] и в [населено място], е участвал в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение на повече от три лица, с цел да върши съгласувано в страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, като групата била създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а, ал. 1 от НК, а именно без надлежно разрешително да придобиват и държат високорискови наркотични вещества с цел разпространение, поради което на основание чл. 321, ал. 3, пр. 3, т. 2 във връзка с ал. 2 във връзка с чл. 93, т. 20 и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, съдът му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година и е отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на определеното наказание за срок от 4 /четири/ години. Признал е Д. за виновен и в това, че на 21.08.2010 г., в [населено място], област С., е придобил и държал огнестрелно оръжие пистолет марка „А.“, с намиращите се вътре в него 10 броя боеприпаси, без да има за това надлежно разрешение, поради което на основание чл. 339, ал. 1 от НК и чл. 55, ал.1, т. 1 от НК му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 10 /десет/ месеца, като е отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на определеното наказание за срок от 3 /три/ години. СОС е наложил и определил за изтърпяване на основание чл. 23, ал. 1 от НК едно общо от горепосочените наказания, а именно най-тежкото: „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година, като е отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на определеното наказание за срок от 4 /четири/ години. Видно от споразумението, на основание чл. 59, ал. 1, т. 1, предл. 1 НК при изпълнение на определеното общо наказание е приспаданото времето, през което Д. е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 21.08.2010 г. до 04.01.2011 г.

При тези факти органът е обосновал извод, че прекратяването на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при реабилитация. Видно от протоколно определение от 29.05.2020 г. по НЧД № 1653/2020 г. на СГС, влязло в сила на 06.06.2020 г., Г. Т. Д. е реабилитиран по отношение на наказанията, наложени му със съдебни актове по посочените НОХД - НОХД № 591/2011 г. на СОС, НОХД № 1793/2011 г. на СГС и НОХД № 472/2012 г. на СГС.

В случая административният орган е приел, че е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, вкл. при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон, като същите били необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото.

С тези доводи с оспорената заповед административният орган е отказал снемането на полицейските регистрации - рег. № 23677 от 26.02.2011 г. по описа на 05 РУ – СДВР, и рег. № 3693 от 30.11.2011 г. по описа на 08 РУ – СДВР.

Жалбоподателят е уведомен лично за заповедта на 19.11.2025 г.

При така установените факти Административен съд София – град, Първо отделение, 85-и състав формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с правен интерес срещу индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 от АПК, който го засяга неблагоприятно и подлежи на оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 ЗМВР, в установената писмена форма, поради което не е налице основание за

прогласяване на нищожността ѝ по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяната ѝ по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

Заповедта е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения поради неизясняване на всички факти и обстоятелства от значение на случая предвид представените за това доказателства, което ограничава не само правото на защита на жалбоподателя, но и извършването на преценката от съда дали при издаването на акта е спазен материалният закон.

Полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, пресичането, разкриването или разследването на престъпления, или изпълнението на наказания, вкл. за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. В случая няма спор между страните за осъществените от оспорващия престъпления по чл. 244, ал. 1 и чл. 354а от НК, както и че във връзка със същите спрямо жалбоподателя са били извършени две полицейски регистрации - рег. № 23677 от 26.02.2011 г. по описа на 05 РУ - СДВР и рег. № 3693 от 30.11.2011 г. по описа на 08 РУ - СДВР. Не е спорно, че за двете осъждания оспорващият е бил реабилитиран, считано от 06.06.2020 г., към момента на подаване на заявлението за снемане на полицейските регистрации. Спорно е законосъобразно ли органът при подадено заявление е отказал да снесе полицейските регистрации с мотива, че данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото.

Съгласно чл. 68, ал. 6 ЗМВР „полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, когато: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от НПК; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници“. Безспорно е, че нито едно от посочените в чл. 68, ал. 6 ЗМВР основания за снемане на полицейска регистрация не е приложимо в конкретната хипотеза на лице, което е осъдено по влезли в сила одобрени споразумения, дори след като е реабилитирано, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето до смъртта на това лице.

В тази връзка следва да се има предвид, че приложение намира Директива /ЕС/ 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, в приложното поле на чийто чл. 1, § 1 попада полицейската регистрация. В съображение 34, изр. първо от Директива /ЕС/ 2016/680 е посочено, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да обхваща всяка операция или съвкупност от операции, извършвани с лични данни или набор от лични данни за тези цели, чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, сравняване или комбиниране, ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване. Формира се извод, че обработването на процесните лични данни следва да включва операции по ограничаване на обработването им, заличаването им или унищожаването им.

Съгласно чл. 4, § 1, буква в/ от Директива /ЕС/ 2016/680, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д/ от Директива /ЕС/ 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че личните данни са съхранявани във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват. Съображение 26 от Директива /ЕС/ 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. Тези принципи намират проявление и в разпоредбите на чл. 5 /подходящи срокове за съхранение и проверка/, чл. 10 /съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни/, чл. 13 /допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му, и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните/ и чл. 16 /право на коригиране или изтриване на лични данни и ограничаване на обработването/ от Директива /ЕС/ 2016/680. Следва да се има предвид, че в българското законодателство и по-специално в ЗМВР не е транспонирана разпоредбата на Директива /ЕС/ 2016/680, съгласно която следва да бъдат установени срокове за изтриването на данните от администратора или техен периодичен преглед.

В Решение на Съда /голям състав/ от 30 януари 2024 г. по дело C-118/22 е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, § 1, букви в/ и д/ от Директива /ЕС/ 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и чл. 10, чл. 13, § 2, буква б/ и чл. 16, § 2 и § 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Съгласно чл. 633 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България, подари което и от дадените с него разрешения се налага изводът, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и по-конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същият следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице да осъществява тази проверка, като съобрази характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето, настъпилата реабилитация, дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респективно риска, който то представлява и по-малък ли е този риск /т. 61 от Решение на СЕС по дело № C-118/22/. Едва след извършване на тази

преценка органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва ли полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена.

Дадените разрешения с цитираното решение на СЕС са напълно относими по спора в настоящото производство. В оспорения административен акт не е извършен анализ в посочения по-горе смисъл за необходимостта от обработване на личните данни на жалбоподателя: относно личността на жалбоподателя, вкл. и възрастта му към момента на извършване на престъпните деяния, създаването на семейство и раждането на две деца през 2017 г. и 2022 г., участието му като съдружник в търговско дружество, вписано в Търговския регистър през 2021 г. и качеството му представител на това дружество, както и дали лицето е поправило поведението си; осъществените от него престъпни деяния, за които са одобрени споразумения, и за които е реабилитиран през 2020 г, т.е. около 5 години преди подаване на заявлението за снемане на полицейски регистрации; какъв период е изминал от извършване на деянията, за които е изтърпял наказанията, като следва да се уточни, че от извършването им е минал период повече от 14 години; какъв е периодът от изтърпяване на наказанията до датата на подаване на искането за снемане на полицейските регистрации; налице ли са други данни за извършени от лицето престъпления и противообществени прояви, образувани ли са по тях производства и как са приключили те, съответно – каква е тежестта им спрямо процесните престъпления, вкл. дали профилът на жалбоподателя продължава да бъде рисков; за целите за защита националната сигурност ли се съхраняват и обработват данните или за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; налице ли е пропорционална намеса в правната сфера на жалбоподателя предвид защитата на обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация. Предвид липсата на подробно описания анализ в заповедта се приема и, че обективираният в нея отказ за снемане на полицейските регистрации не съответства на целта на закона.

С оглед гореизложеното на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 и т. 5 АПК следва да бъде отменена оспорената заповед, а преписката – изпратена за ново произнасяне от органа съобразно задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона в указан срок, спазвайки принципа за баланса между личния и обществения интерес /чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 АПК/.

В този смисъл вж. Решения на ВАС, Пето отделение – по адм. д. № 9622/2025 г., по адм. д. № 4353/2025 г., адм. д. № 11034/2025 г., адм. д. № 8031/2025 г., адм. д. № 5449/2025 г.

Въпреки изхода от спора разноски в полза на жалбоподателя не се дължат, тъй като такива не са поискани.

Така мотивиран, **Административен съд София - град, Първо отделение, 85-и състав**
РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед 3286з-4513/05.11.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР.

ИЗПРАЩА преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР за ново разглеждане на заявление вх. № 227000-10312/03.06.2025 г. по описа на 05 РУ- СДВР, подадено от Г. Т. Д. за снемане на полицейски регистрации по ДП № 15035/2011 г. на 05 РУ – СДВР и по ДП № 1876/2011 г. на 08 РУ – СДВР, в **едномесечен срок** от влизане в сила на постановеното съдебно решение при спазване на дадените с него задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от

съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните по чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: